

Hlášení z operace: Krakow/Wieliczka

Datum operace: 22. 09. 2006 – 24. 09. 2006

Počet týmů: 2

Tým I.

Krycí jméno: My

Složení teamu: agent Yuči
agentka Wanyanka
agent Ablakela
agentka Štíť'a
agentka Arja
agentka Ayuta
agentka Tina

Tým II.

Krycí jméno: Čebrení

Složení teamu: agent Pat
agent Wasúpi
agent Pepa
agent Honza
agentka Jitka

Den první, Pátek 22. 09. 2006

Sraz obou týmů se uskutečnil dne 22. 09. 2006 v Kolíně na tajné základně s krycím jménem Yučiho byt. Doba setkání nebyla určena, proto se značně lišila. Jako první samozřejmě dorazili agent Yuči a agentka Wanyanka. (Kdo by to byl čekal, že?) Kolem 18:00 dorazil agent Wasúpi, který se vydal na obhlídku města Kolín. Chvilí po něm (cca 18:20) dorazila agentka Auta, v 19:00 agentka Arja, 20:00 agentka Tina, 20:55 agent Ablakela, agentka Štíť'a a agentka Jitka a jako poslední se dostavil agent Pepa (čas příchodu 21:30)

Večer jsme strávili probíráním věcí možných i nemožných, čtením dopisů z Kopru postupným ukládáním ke spánku. Začátek této činnosti byl ve 22:00 přerušena náhlým záchvatem žravosti, kdy se v kuchyni sešla převážná část přítomných týmů a pustila se do pořádání připraveného jídla. Tato bohubíba činnost trvala přibližně půl hodiny a do 23:00 byli všichni uloženi ke spánku. Teda přesněji řečeno byli jsme naskládáni po zemi v obýváku, ale bylo nám dobře. Snahu o poklidný spánek rušil velice hlučně kručící žaludek Arjy a opilci pod oknem. Žaludek po chvíli přestal, poněvadž se agentka Arja rozhodla napít a utišit tak rockový koncert svých útrobníků. Opilci však natolik milosrdní nebyli a rušili noční klid dál.



a

Den druhý, sobota 23. 09. 2006

Spánek netrval dlouho. Budiček byl stanoven na 3:00 a nutno dodat, že to byla doba značně drastická. Tak nějak se střídáme na záchodě, koupelně atd. Agentka Wanyanka vaří čajík a ostatní balí povinné vybavení akce a někteří taktéž snídají. Agent Yuči začíná snášet věci do auta, takže mi je agentkou Ayutou zabaven baťoh a odchází ještě s agentkou Tinou a nějakými zavazadly do auta. Po chvíli se obě agentky vrací a velí vztyk a nástup před dům. Tam už je přistaveno auto druhé, ve kterém dorazili agent Pat a agent Honza. Poněvadž jeli z Mělníka a cestou je dvakrát stavěli kolegové z Policie ČR kvůli probíhajícímu vinobraní, tak byli oba agenti značně vysmátí.

Oba týmy nastupují do aut a společně vyrážejí směr Hradec Králové. Tým My jede jako první a vede. Cesta probíhá bez jakýchkoliv komplikací, pomíneme – li detail, že oba řidiči si dávají za volantem šlofíčka a ještě si stěžují, že je ostatní budí. Občas jedeme přes pochybné objížďky a odbočky, ale za časného svítání dorážíme k agentovi Kidákovi a vyzvedáváme vysílačky, nezbytné vybavení naší tajné operace. Po chvíli jsme překonali poněkud větší technický zádrhel, který se týkal spuštění a používání těchto ďábelských přístrojů a mohli jet dál.

Naše cesta pokračuje na hranice s Polskem. Přesun přes hranice by probíhal zcela bez komplikací, kdyby se neukázalo, že agentka Štířa zanechala své cestovní doklady v baťohu v kufru auta. Pan celník je naštěstí dostatečně chápavý a po ujištění, že jsme všichni Češi (samozřejmě jsme nepřiznali pravou totožnost) nás pustil dál. Na hranici opět zkoušíme funkčnost vysílaček, ale je to bolake čudne. Slunce vychází do nového dne a s ním se zvedá nádherná mlha. Pohled na probouzející se krajinu v časném ránu nadcházejícího podzimu byl úchvatný. Jen ty jedoucí auta ručili ten vzácný okamžik mezi nocí a dnem, kdy se mlha válela v údolích a skrývala vše před zraky náhodných pozorovatelů. A za ní s odvahou sobě vlastní vstávalo i slunce barvy oranžové a vítalo nás v novém dni. (Škoda jen, že jsme byli natolik vytuhlí, že jsme moc nevnímali.)

Chvilí zkoumám mapu, ale protože jsem zjistila velký nic, tak se slova ujala agentka Wanyanka a zahájila rychlokurs polštiny. Gramatika byla po domluvě se slovníkem vynechána a začínáme užitečnými slovíčky stylu: hospoda, čokoláda, prosím, děkuji, dobrý den, pivo došlo a podobně. Po té se v sekci A, týmu My strhla vášnivá debata mezi Yučim a Wanyankou, ale tu jsem nějak nepochytila. Mezitím jsme stačili ztratit Čebrenoušky. Teda nějaký červený auto za námi jelo, ale najednou mělo na střeše kolo, což byl celkem problémek, protože původně Pat žádné kolo na střeše neměl. Tak Yuči zpomalil, kolo na střeše nás předjelo a tým Čebrených se zařadil za nás. (Velitelský čas 7:23.)

Ještě stále někteří z nás nechápou princip ďábelských přístrojů, takže domluva je značně pochybná, ale bude hůř. Polské silnice jsou kvalitka sama. Ďury, jámičky, vyjeté koleje a já nevím co všechno. Kdo nezažil neuvěří. Ale i tak se mi podařilo usnout. No, ne na dlouho. Asi po pěti minutách (zjištěno podle velitelského času mého foťáku) mě probudil šílený rachot z ďábelského přístroje, který se nacházel v mé úschově. Podivný hlas vznesl dotaz, jestli někde nezastavíme. Naprosto automaticky jsem se chopila mluvícího zařízení a zopakovala jsem rozkaz agentky Wanyanky: „Tady na tý pumpě zastavíme“ No to ze mě museli mít radost. To, že jsem řekla pěknou blbost mi došlo asi tak po pěti minutách, když se stále žádná pumpa neobjevovala.



Nakonec se nějaká pumpa objevila, ale ta byla jen LPG a přeškrtný Pb a poněvadž tam neměli veřejné WC a všichni už cítili potřebu, tak jsme naskákali do aut a odjeli. Naštěstí byla nejbližší benzínka opravdu blízko, takže jsme vzali útokem toaletu, svačiny a mytí okýnek a agentka Štířa nás podarovala výtečným koláčem. Na řadu přišla zkouška vysílaček číslo II., vytažení vysílačky číslo III. a asi tak IV. pokus slyšitelnosti. Zkoušky dopadly dobře a nastalo plánování tras. Agent Pat byl plně vybaven mapami, které měli jen jediný nedostatek a ten byl rok vydání těchto map. Jedna byla ze 70. let a druhá někdy z roku 1994 nebo tak nějak. Po chvíli Agent Yuči sebral agentku Tinu a šli se zeptat k pokladně na cestu a placený dálnice. Tam se nic nedozvěděli, tak se šli zeptat řidiče cisterny, která právě

dorazila. Ten byl velice sdílný (Dozvěděli jsme se, že Brno je d'ura po granátu.), mluvil česko – polsky, no, spíše polsko – česky, ale v pohodě jsme se domluvili a mohli jsme jet dále.

Vyjeli jsme a agent Yuči suverénně zatočil zpět na Náchod, čehož si naštěstí včas všiml agent Ablakela a agenta Yučiho na tento detail upozornil. To už se i z vysílačky ozývaly nějaké námitky na směr, ale stejně Čebrení zatočili za námi, abychom se následně mohli všichni opět otočit a zařadit do správného směru. Tož už jsme jeli správně, ale agent Yuči narazil jakožto řidič na technický problém ohledně zasedacího pořádku. Agent Ablakela sedící uprostřed znemožňoval řidičův výhled na Čebrený. No tak vzal agent Ablakela funkci zpětného zrcátka na sebe a nutno dodat, že se toho zhostil více než zodpovědně. Každou chvíli hlásil, za náma auto, za náma červené auto, za náma červené Patí¹ auto. (Povšimněme si, jak se agent Ablakela v této funkci zdokonaloval a podával čím dál přesnější informace.) Jedeme směr Wrocław. (Velitelský čas 8:46)

Kufrujeme!!! Ve Wrocławu. A to že úplně. Nikdo neví kde jsme, kudy jedeme a kudy jet máme. Ať žije okružní jízda po Wrocławu. Polské objížďky mají jednu nepatrnou nevýhodu. Není na nich naspáno co objížďejí a jak objížďejí. No dobrá. Wrocław je docela pěkné město a někteří z nás v ní dokonce vidí části Prahy (hlavně u sídlišť). Ale cesta? Pořád nám cedule hlásí nějaké drogy... a veřejně. Hrůza. Tým Čebrených už začíná být krapet nervózní, ale jinak máme vše pod kontrolou. (Alespoň si to agentka Wanyanka myslí.) První chvilková porucha osobnosti z nervového vypětí nastala u agenta Ablakely, který z ničeho nic chce jít na pizzu. Já mu to neberu, ale do jedoucího auta mu nikdo pizzu nedoveze. Zbytek se nedá příliš interpretovat, ale pokusím se o volnou interpretaci domluvy obou týmů. Za tým My mluvila agentka Wanyanka, za tým Čebrených nevím kdo.

„Máte na mapě čísla silnic?“

„Čísla by se našly, ale ty silnice tu nejsou.“

„A je číslo 94 ta, po který jsme chtěli jet, zavrhli, že pojedeme po dálnici a teď po ní zase jedeme?“

Stále tak nějak jedeme a chvílemi ztrácíme a opět nalézáme tým Čebrených. Ale jak neustále poznamenává agent Ablakela, pořád nás sleduje nějaké červené auto. Asi už je zmaten z toho, jak se stal zpětným zrcátkem. Agent Pat si jako jediný uvědomil, že se již delší dobu pohybujeme na území tajné operace a nasadil si na řízení černé brýle, aby nemohl být identifikován. Stále máme vše pod kontrolou.

Jedem přes řeku tam, jedem přes řeku zpátky a v dálce se na nás začíná usmívat dálnice. Minimálně auta, která v dálce jezdí vypadají, že jedou po dálnici. Pomalu ale jistě se blížíme k vysněné dálnici a celou situaci máme pod kontrolou. Jak jinak. Jen ten nájezd se někde ztratil, ale naštěstí se zase objevil a my šťastně vjeli tam, kam naše kola směřovala. (Velitelský čas 9:46)

Na program dne je pauza na sváčinu, oběd, snídani... prostě jsme se najedli, napili a pokecali. Agentka Štířa nás opět podarovala výborným koláčem. Z dlouhé chvíle nebo spíše z dlouhého sezení jsme se rozhodli zbourat jeden domeček a začali jsme se věšet na trámy a protahovat si tak záda. Někteří jedinci neměli prázdný problém na trámy dosáhnout, my ostatní, běžného vzrůstu, jsme museli nejprve vylézt na lavičku a teprve z této se zavěsit na trámy. Balíme pohoštění, nakládáme se do aut a opět vyrážíme. Předpokládaná doba jízdy ještě přibližně dvě hodiny. (Velitelský čas 10:45)



Všude je klid. Agent Yuči řídí, agentka Wanyanka si čte, agent Ablakela kouká z okna, agentka Štířa plete čepici, agentka Bára si čte, na agentku Tinu nevidím a já zapisuji hlášení. Čebrené auto je příliš daleko než abych viděla, co tam kdo dělá a pekelným přístrojem se jich ptát nebudu. Jediný, co o nich mohu s jistotou říci je, že agent Pat řídí. Pomalu ale jistě usínám, tak uklízím hlášení, poddávám se sladkému snění a při tom tajně doufám, že mě zase po pěti minutách neprobudí vysílačka.

¹ Uveden doslovný přepis, veškeré námitky nechť jsou směřovány na agenta Ablakelu. (Poznámka písmáka)

Vysílačka mě neprobudila, za to mě probudila poněkud bouřlivá rozepře v sekci A mezi agenty Yučim a Wanyankou. Hlášení z tohoto incidentu bude podáno samostatně vyšším instancím. Naštěstí agent Ablakela projevils své diplomatické schopnosti a začal situaci uklidňovat. Zastavili jsme v nějaké boční uličce a přiběhli agenti Pat a Wasúpi, aby zjistili, co se děje a jaké jsou první ztráty. Ztráty byly nulové, jen nálada v sekci A týmu My poklesla pod bod mrazu.



Na další benzínce jsme udělali toaletní pauzu, opět jsme se trochu najedli, sekce A si vyříkala problém, aby mohla nadále fungovat a ještě jsme viděli vzlítat letadýlka. Prostě příjemné poledne krásného slunečného dne. Po technické poradě ohledně cesty vyrazíme na cestu a vedení přebírá tým Čebrených. (Velitelský čas 12:50)

Ve 13:35 již parkujeme v Krakowě a chystáme se na prohlídku města. Naše kroky směřovaly na Wawel. Před katedrálou jsme se rozdělili na dvě části. Jedna šla na prohlídku katedrály a my ostatní (agenti Wanyanka, Ayúta, Pepa a já), kteří jsme neměli o tuto památku zájem

jsem vyrazili na důkladnější prohlídku vnějších prostor hradu. Po nějaké době jsme se sešli, domluvili na srazu a opět rozešli. Jedna část šla prohlížet hrad a druhá šla do Galerie. Mezi galerijní část patřili agenti Yuči, Wanyanka, Tina, Ayúta, Wasúpi, Pat a já. Dorazili jsme na Rynek (náměstí). Cestou jsme si ještě stačili prohlédnout mapu, a bychom věděli, kam jít a vycházkovým krokem, který se v případě agenta Yučiho podobal sprintu jsme zamířili do Galerie. Poněvadž se nám poněkud ztratil Wasúpi, tak jsme do vnitřních prostor zamířili jen agenti Yuči, Wanyanka, Tina a já. Agentka Ayuta a agent Pat zůstali venku.

Po nákupu lístků jsme se vydali vstříc kulturnímu zážitku. V očekávání méně zajímavých obrazů jsme vystoupali do prvního sálu. Kdo neviděl neuvěří. Kromě obrazů obsahovala zdejší galerie rozsáhlé sbírky historických zbraní, nádobí, jednu lebku, pečeti a dalších velice zajímavých exponátů. Sice jsem zůstala asi tak o dva sály pozadu, ale mohla jsem si vychutnat krásu celé výstavy. První patro skončilo a ocitla jsem se před křižovatkou – obrazy x historické zbraně. Jako první jsem zvolila obrazy. Největší chloubou muzea je originál Dámy s hranostajem od Leonarda da Vinci a Krajina s milosrdným samaritanem od Rembrandta. Mezi obrazy jsem dohnala agenty Yučiho a Wanyanku a pomalu sešli podle směrovek dolů.



Stále nám však chyběla sbírka historických zbraní, tak jsme plynule vyšli zpátky do prvního patra. Tam nastaly menší komplikace s lístky, protože poprvé je po nás nechtěli a teď ano. Já ho mezitím použila jako papír na poznámky a Yuči ho zmačkal do miniaturní kuličky. No ale prošli jsme a tentokrát jako největší barbaři jsme rychlou chůzí zamířili na zbraně. Kromě zbraní ovšem muzeum skrývalo ještě jedno překvapení a to expozici antické a egyptské kultury. Antické památky byly zachovalejší než ty, co vystavují v Athénách a Egypt stál taky za to. Papyry, mumie, ručičky, nožičky a i nějaký sokol. K tomu rentgeny mumií a spousta dalších zajímavých věcí. Prostě nádhera.



V parku jsme vyzvedli agenty Pata a Ayutu a vydali se na sraz na Rynek. Cestou jsme potkali podivnou indiánskou skupinu. Podrobnosti, proč byla tak podivná, určitě s chutí vysvětlí agent Yuči. Na Rynku jsme konečně pochopili, proč malé děti mají balónky. Konal se tam Den Zdraví v Krakowě či co. Tyto informace nám podal agent Wasúpi, který je stačil vypátrat. Zdroj balónku jsme ale už nevyzkoumali, což velice mrzelo agenta Pata, který ještě na Wawelu začal snít, že alespoň jeden z krásných červených balónků získá. Doba srazu pominula a stále jsme se nesrazili. No po chvíli se nám to

podařilo, protože agentka Štít'a projevila přirozenou inteligenci a šla se podívat, jestli nestojíme z druhé strany sochy, což jsme samozřejmě stáli a kecali.

Po úspěšném shledání a malé pauze jsme se všichni zvedli a vyrazili na večeri. Agentka Jitka si mezitím ještě chtěla vyměnit peníze. Na a kolem Rynku byly směnárny každých 10metrů, tak byl problém jen v tom, že rychlejší jedinci nepostřehli, že stojíme a klidně šli dál. Tak jsem se donutila k mírnému poklusu (já ubožák, musela jsem běžet) a předala jim povel k zastavení. Opět jsem se sešli a vyrazili najít nějakou hospůdku. Vzhledem k cenám byla hospůdka zavržena. (Mezitím jsme se stačili opět oddělit, protože jsme objevili obchod s plyšovýma medvídkama a někteří z nás do něj museli chtít nechtě zalézt. Ale byli nádherníí.)

Jako další varianta byl McDonald a kebab. Tento problém byl vyřešen následovně: půjdeme do ulice, kde prodávají kebab a nachází se tam i strýček Donald. Skoro všichni jsme si koupili kebab. Agentka Tina ale tento výtečný pokrm moc nestrávila a její porce nakonec kolovala po mužské části mise. Agentky Wanyanka, Tina a Ayuta se proto navečeřeli v Donaldovi a agent Honza se v tomto zařízení doobčerstvil.

Hodina značně pokročila a po druhém dnešním srazu na Rynku jsme se chtěli vydat zpět k autům. Slovíčko chtěli je na místě, protože nikdo pořádně netušil, jakým směrem bychom vlastně měli jít. No nějak jsme se dohodli a vydali se zpět. Za neustálého rozhovoru jsme se pomalu ale jistě dostali k autům a pod vedením týmu Čebrených jsme dorazili na místo setkání s člověkem, který nám poskytl nocleh. Setkali jsme se s vedoucím polských skautů Lukášem (Harcerzi = polští skauti). Ten nás velice ochotně provedl po celém ústředí. Měli to tam moc pěkný. Ve sklepení dokonce měli výstavu významných fotografií (například setkání s papežem Janem Pavlem II.) Následovala debata o polském skautingu a českém Woodcraftu.



Po debatě nastalo rozloučení a příprava ke spánku. Kromě agentů Jitky a Honzy, kteří vyrazili na noční tah. Z plánovaného spánku poněkud sešlo a začalo se místo toho jíst a povídat. Zalehl pouze agent Wasúpi a agentka Štít'a a po večeri agent Ablakela. Na to, jak jsme byli všichni po cestě a prohlídce Krakowa unavení, tak se debata protáhla až do pozdních večerních hodin. Většina témat je nepublikovatelných, proto zde nejsou uvedena. Někdy kolem jedenáctý jsme se zvedli a začali se konečně připravovat ke spánku a někdy v noci se vrátili agenti Jitka a Honza.

Den třetí, neděle 24. 09. 2006

Nelítostný budíček v půl sedmé nás vyhání z vyhrátých spacáků. Začíná snídaneč, boj o koupelnu a balení. Agenti Yuči a Pat zkoumají rozsah škod způsobených opilými chodci na autech. (Auto totiž stála na chodníku.) Poslední kontrola, jestli máme všechno a nasedáme do aut. Na to, že je neděle, sedm hodin ráno a příšerná zima k tomu, je venku pěkně rušno. Tramvaje jezdí plné a aut na silnicích taky není zrovna málo.



Velitelský čas selhal, ale zanedlouho přijíždíme do Wieliczky. Zde je cíl celé mise: prohlídka solných dolů. Koupili jsme si lístky, zběžně prohlídli, co na nás bude po prohlídce čekat ve stáncích a zařadili jsme se do fronty na průvodce. Průvodkyně se zanedlouho dostavila a slupina kolem 30 lidí se vydala na cestu. Jako první nás čekal poměrně hluboký sestup po nekonečném množství schodů. Po chvíli se nám motala hlava a při pohledu do jaké hloubky ještě jdeme dělaly závratě. Ale nakonec jsme vše zvládli a prohlídka mohla v klidu začít. Polská průvodkyně mluvila pomalu a víceméně srozumitelně, tak

jsme se i něco dozvěděli.

Prohlídka trvala kolem tří hodin, teplota 14 stupňů. Poněkud zbytečně jsme se této teploty obávali, protože tam bylo mnohem větší teplo než venku a po nějaké době jsme se svlíkali. A teď něco málo faktů. Solné doly patří mezi památku UNESCO od roku 1978. Rozkládají se v oblasti o délce 7 km a šířce 0,9 km. V devíti úrovních dosahují hloubky 330 metrů pod povrchem a obsahují labyrint chodeb o délce 300 km, který navzájem spojuje přes 3000 komor různých velikostí. Nalezneme zde podzemní kaple, jezírka, původní zařízení a vybavení dolů, četné sochy historických osobností a trpaslíčků (permoniků). Mezi nejznámější patří kaple svatých Kingy, která je proslulá oltářem vytesaným ze soli. V podzemí najdeme i restauraci a další společenské prostory sloužící k pořádání banketů, a různých akcí. (Pro zvědavé doporučuji internetovou adresu <http://www.kopalnia.pl>)

Občas jsme se někteří zdrželi pozadu, abychom mohli dostatečně vychutnat atmosféru nasvíceného dolu a zároveň si poněkud vybit pubertální sklony. Agenti Pat a Honza měli v některých chodbách problémy s výškou stropu, ale jinak prohlídka dolu proběhla bez jakýchkoliv komplikací. (Jo, to je tak, když se někdo někomu směje, že je malej, pak se holt může smát ten malej, že je někdo velkej.) Následoval nákup suvenýrů, které zahrnovaly solné lampy, solné krystaly, pohledy a podobné výtvořky. Po nákupu jsme popojeli na nejbližší benzínku a následovalo srdceryvné loučení. Zde se oba týmy rozcházely Čebrení jeli na Brno a po dálnici a my na Hradec a po okreskách.

Zpáteční cesta probíhala v naprosté pohodě. Povíдали jsme si, jedli jsme, Štít'a téměř dopletla čepičku, já, Ayuta a chvíli Tina jsme hrály karty a tak nějak jsme pomalu, ale jistě dojeli do Kolína. V Kolíně Ablakela a Štít'a přesedlali do svého autíka a mě a Ayutu odvezli do Prahy. Cesta do Prahy opět probíhala bez jakýchkoliv komplikací a kolem desáté večer jsem vtrhla do dveří bytu.

